

NS Nyhedsbrev

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1092

17.02.2024 (135)

Michael Kühnen

Den anden revolution Bind I: Tro og kamp

Del 5

Dette fællesskab af nationer er stadig en drøm, men folk bliver mere og mere opmærksomme på den truende udvikling. Selv borgerlige kommentatorer taler allerede om, at øst-vest-konflikten træder i baggrunden for nord-syd-konflikten - den afgørende kamp mellem den hvide og den farvede verden. Og dette er udgangspunktet for kampen:

Med kontinenterne Europa, Amerika og Australien samt det sydlige Afrika dominerer arierne denne verdens rigeste nationer; her mærker man menneskehedens puls; her er det tekniske og videnskabelige fremskridts vugge; her findes også stadig de stærkeste våben og den største magt - overlegen viden.

De farvede folk i Asien og Afrika har fundet en alliance med et fælles formål. Efter århundreders foragt, som asiaterne følte for den racemæssigt underlegne neger, danner de nu en fælles front i FN. Denne alliance er stadig skrøbelig. Problemerne i de enkelte lande er for forskellige, de lokale spændinger for store:

Men de farvede har forstået, hvor enorm deres kollektive magt kan være. Denne udgangssituation er ikke stabil, grænserne for de enkelte racers levesteder er ikke præcist defineret. Der synes at være en præcis plan bag de seneste årtiers udvikling:

Appellen til den hvide mands evige dårlige samvittighed fik ham til at opgive herredømmet over Asien og Afrika næsten uden kamp; den dårlige samvittighed får nu de hvide nationer til at give mere og mere efter for udviklingslandenes krav og til at synke i knæ for afpresningen; Den dårlige samvittighed vil få os til at vende ryggen til vores racebrødres kamp i det sydlige Afrika, til at trække os tilbage til kernen af vores levested, som til en stormomsust, men sikker ø, og til med ynkelig stemme at tigge om lidt fred og ro. Men denne ø eksisterer kun i vores fantasi.

Stigende raceblanding og den smarte appel til alle udviklingslandes fælles interesser truer med at snuppe Syd- og Mellemamerika fra os, som de industrialiserede nationer har ladet degenerere til elendighed i stedet for at redde den hvide race. I Nordamerika går sentimentale hvide venstreliberale og demokrater - forrædere mod deres race - ind for raceblanding og lige rettigheder for de hurtigt voksende negre. Selv her, hvor den hvide mands magt og styrke er mest tydelig, er vores race allerede dødeligt truet, et kulturløst mismask af folkeslag er på vej op, som ikke længere vil føle nogen tilknytning til den ariske skæbne.

Men lad os ikke glemme, at der her er dannet forsvarskræfter, racebevidste organisationer, hvoraf den ene - NSDAP/den udenlandske organisation - har den fortjeneste at have genoplivet nationalsocialismen i Tyskland. Og så ser vi Europa, den hvide mands hjemland, som endnu ikke virker truet indefra - sådan ser de fleste tyskere det i hvert fald, som stadig tror på individuelle fænomener, når de ser de mange negre, asiater, tyrkere og arabere i bybilledet. Men England og Frankrig har allerede haft deres første raceuroligheder, andre lande vil følge efter. Og igen og igen det samme billede:

Til at begynde med godkender man stiltiende tilstrømningen af racefremmede elementer. Når der så er nok af dem, opdager man et "minoritetsproblem", bekymrer sig om disse menneskers ulempe og diskrimination og kræver lige borgerrettigheder og raceblanding.

Vi kan observere det overalt: først i Sydafrika og Sydamerika, senere i Nordamerika, i dag allerede i England og Frankrig og i morgen sandsynligvis i Forbundsrepublikken. Der synes at være en vanvittig plan i gang her for at få den ariske race til at forsvinde fra verden. Konturerne af denne plan er klare, vi mener at vide, hvem der står bag den, og forsvaret mod den er en fælles opgave for alle hvide.

Hvad skal jeg gøre?

Vi står ved en skillevej:

Enten vælger vi den behagelige vej til kapitulation og dermed gradvis undergang, eller den farlige vej til kamp. Vi nationalsocialister har valgt kampen! Sammen med hundredtusinder af racebevidste hvide over hele verden. Det er svært at indrømme over for os:

Vi har ingen rigdomme, ingen steder i denne verden:

Forfølgelse, fængsel og død venter os, men vi er drevet af en følelse af ansvar over for vores sønner, vi har erkendt vores pligt, og vi vil gøre vores pligt!

Mange er enige med os, men kun få kæmper imod os. Når alt kommer til alt, er det så behageligt og nemt at lade sig drive med. Livet kan være så smukt, og hvem har lyst til at miste sin middelklassetilværelse? Og så nikker de, når man fortæller dem, at de hvide i det sydlige Afrika ikke hører hjemme på det sorte kontinent, at raceblanding er noget naturligt (bare ikke når ens egen datter ..., men hvorfor frygte det værste, så mange negre er der jo heller ikke i Tyskland endnu), at verdens rigdomme burde fordeles bedre. Det er så let at sige "ja" og så svært at danne sig sin egen mening og så stå ved den. Men dybest set er det ret enkelt: Hvis der ikke er nok til alle (og det er situationen), så må man blive enige, og hvis det ikke er muligt, så må man kæmpe.

Hvis vi overhovedet begynder at reagere på de farvedes krav, vil det betyde afslutningen på den industrielle tidsalder for os, et tilbagefald til fattigdom og barbari. Det er vores pligt over for de stadig intetanende befolkninger at sige det klart. Vi kan ikke skrue tiden tilbage - kolonitiden, de globale imperiers æra er forbi. Men nødvendigheden af at sikre et livsrum, hvor råstoffer og industri, bønder og videnskab er lige rigelige - denne nødvendighed er forblevet. Den ariske verden må genvinde kontrollen over råstofforekomsterne!

Jeg er klar over, at mange læsere vil finde mine bemærkninger for dramatiske. De problemer, men også de håb for fremtiden, som kravet om et arisk fællesskab af nationer skaber for os, virker for teoretiske, for langt væk. Det er derfor, jeg gerne vil præsentere alternativerne overgivelse og kamp endnu en gang i detaljer. Jeg ved, at denne præsentation kun kan være primitiv og skematisk; det er ikke en nøjagtig forudsigelse, men en afklaring af reelle udviklingslinjer:

Overgiv dig:

Demokratierne i Vesten holder fast i magten, selv om de rystes af kriser. Den indenrigspolitiske situation i Frankrig og England er forvirret, det konventionelle partisystem er ved at bryde sammen, den konstante tilstrømning af farvede indvandrere fører regelmæssigt til raceuroligheder i de store byer. I mellemtiden

har Forbundsrepublikken Tyskland, under pres fra udlandet og hjemlige meningsdannere, lempet sin udlændingelovgivning: udenlandske arbejdere, der har været her i mange år, og dem med en tysk kone bliver statsborgere.

BRD er således blevet et populært indvandringsland, og reglerne fører til en lavine af blandede ægteskaber. De udenlandske arbejdere får stemmeret, tyskerne synes ikke, der er noget galt i pludselig at have en tyrkisk borgmester. Der opstår slumkvarterer i storbyerne, og et nyt proletariat er opstået, forblændet af omgivelsernes rigdom. Det er anden generation af fremmedarbejdere, hjemløse og rodløse, utilfredse med deres skæbne, de danner kriminelle ungdomsbander. Den oprindelige tyske befolkning trækker sig tilbage til de velholdte forstæder og overlader de indre byer til de fremmede.

Der hersker relativ fred i USA, og negrenes krav om fuld ligestilling er stort set blevet opfyldt. Det er nu ikke længere muligt for en amerikaner at blive valgt til USA's præsident uden en sort vicepræsident. På et tidspunkt bliver præsidenten offer for et mordforsøg! For første gang bliver en farvet mand den mest magtfulde mand i verden!

I mellemtiden kæmper man for en retfærdig økonomisk verdensorden på en permanent konference mellem udviklingslande og industrialiserede lande. I desperation afværger ansvarlige statsmænd i Vesten asiaternes og afrikanernes umådeholdne ønsker og søger og finder til sidst moderate farvede ledere, som indser, at deres krav vil føre til verdensøkonomiens sammenbrud. Der indgås kompromiser, men de moderate støttes af revolutionære, der er trænet i Moskva eller Beijing.

USA's sorte præsident tvinger til sidst de genstridige europæiske stater til at acceptere en løsning, der rammer deres landes økonomier hårdt, men i første omgang tilfredsstiller udviklingslandene. Den nye økonomiske verdensorden fører til massearbejdsløshed og intern uro i de europæiske stater. Regeringer falder, og nye kommunistiske regimer kommer til magten. I andre lande laver hæren statskup og omstøder foranstaltningerne, mens de modstår udenlandsk pres. Som reaktion gennemfører udviklingslandene boykotforanstaltninger, som der ikke er taget nogen forholdsregler imod. - UD -

Er det hele stadig så langt væk nu, så utænkeligt? Kun science fiction? Jeg tror, alle ved, at denne eller en lignende rædsel meget vel kan være vores fremtid.

Kamp:

De stigende økonomiske vanskeligheder fører til, at kommunistiske og "nynazistiske" revolutionære bevægelser vokser sig stærkere i de europæiske

stater. Befolkningen, der er utilfreds med det demokratiske system og fuld af frygt for kommunismen, kalder på den stærke mand.

I et land, måske Italien eller England, sejrer nationale, måske endda nationalsocialistiske bevægelser, som nu støtter lignende grupper overalt for at bryde den isolation, som staten uundgåeligt er havnet i. Til sidst bliver der etableret en ny orden i Europa, som allerede blev forudset under Anden Verdenskrig. De små europæiske stater orienterer sig uundgåeligt mod Forbundsrepublikken, den eneste europæiske stormagt. Der udvikles programmer for repatriering af farvede mindretal, og Tyskland smider alle udenlandske arbejdere ud inden for et år. De europæiske stater, som nu samarbejder tæt under tysk ledelse, løsriver sig fra USA's overherredømme.

For at sikre forsyningen af råstoffer bruger en dygtig udenrigspolitik det traditionelle tysk-arabiske/tysk-persiske venskab.

Generøs tysk og europæisk hjælp stabiliserer Iran, og en anti-israelsk politik vinder os den arabiske nations hjerte, som - skuffet over USA og USSR - nu vender sig mod den tredje verdensmagt, Europa, som er blevet nationalsocialistisk. Uden at lade det komme til krig, fremmer vesteuropæerne nationalistiske oprørsbevægelser bag jerntæppet, støtter den nationale frihedskamp for de folk, der er undertrykt af bolsjevismen, og muliggør dermed den historiske situation, hvor Tyskland genvinder sin enhed.

Succeserne i det nationalsocialistiske Europa har en signalværdi for Nordamerika; her vinder ideen om det ariske folkefællesskab, som Europa med succes eksemplificerer, nye venner, ligesom den gør i Australien. I sidste ende vil der være et fællesskab af ariske folk, som vil være herrer over en nyordnet verden; et fællesskab, som i lang tid vil åbne en fantastisk fremtid for denne kriseramte planet under ledelse af den hvide mand.

Dette er vores vej ind i det tredje årtusinde; dette er vores idé om en naturlig verdensorden. Det racemæssige grundlag for vores vilje og vores folks interesser kræver, at den nationale revolution fra i går bliver til en verdensrevolution! I denne nye orden vil Stor-Tyskland dog genfinde sin gamle skæbne: som arvtager til det romerske verdensrige, at forene Vesteuropa og som kernefolket i den ariske race at holde vagt mod øst som den hvide races skjold mod Asien!

DEN JURIDISKE KAMP

Det er altid blevet påstået, at nationalsocialismen forsvandt sporløst i 1945. Det er en løgn fra demokraterne. NSDAP var blevet opløst, dets ledere arresteret eller

myrdet, og hele det tyske folk udsat for en massiv hjernevask uden sidestykke i historien. Under disse omstændigheder er det forbløffende, hvor hurtigt den tyske frihedsbevægelse organiserede sig og, under konstant skiftende navne, greb ind i efterkrigstidens politik.

Knap var de allieredes krav om tilladelse til at stifte politiske partier blevet ophævet, før Det Socialistiske Rigsparti (SRP) blev stiftet i 1949. SRP fejede gennem den vesttyske forbundsrepublik som en hvirvelvind:

Grundlæggelsen af de regionale foreninger, de store demonstrationer, valgsucceserne fulgte den ene efter den anden. Det socialistiske rigsparti proklamerede den historiske sandhed om Adolf Hitler, bekendte sig til en national socialisme, det nationale fællesskab mellem alle tyskere og det tyske rige. Bevægelsen leverede allerede de første borgmestre, og i Niedersachsen var der forhandlinger om deltagelse i regeringen.

SRP beviste, at selv efter nederlaget i verdenskrigen kunne det tyske folk stadig inspireres. I spidsen for den begyndende genfødsel stod den gamle partikammerat Dr. Duris og frem for alt general Remer, som nedkæmpede de reaktionære officerers kupforsøg den 20. juli 1944. Han nedkæmpede de reaktionære officerers kupforsøg den 20. juli 1944 og reddede dermed den tyske værnemagts ære i historiens øjne. Partiet fik op til 12 % af stemmerne ved delstatsvalgene og betydeligt flere ved lokalvalgene. Gennembruddet var nært forestående, men nu viste det sig endnu en gang, at det er en fejltagelse at forveksle demokrati med folkestyre:

I stedet for at anerkende folkets vilje og affinde sig med det socialistiske rigspartis fremgang, gennemtrumfede demokraterne forbuddet i 1953.

Endnu ikke fem år efter, at den første afnazificeringsbølge havde lagt sig, blev SRP-medlemmerne igen udsat for forfølgelse. Selv de mest loyale mistede efterhånden modet og tilliden. Men den nationalsocialistiske ånd forblev levende. Den fandtes igen i dele af det tidligere Waffen-SS' gensidige hjælpeselskab (HIAG), i små grupper inden for faktisk reaktionære partier (Deutsche Reichspartei og senere Nationaldemokratische Partei Deutschlands), og der var også et væld af revolutionære organisationer (f.eks. det senere forbudte, ret succesrige Bund Nationaler Studenten eller det også forbudte Freikorps Deutschland), der holdt liv i ilden.

Men succes forblev umulig; der var ingen, der kunne udvikle en politisk strategi i lyset af stadig nye forbud og bølger af genopdragelse. Den eneste opgave, der var tilbage, var at bevare ideen i små fællesskaber, holde kammeraterne sammen og vente på bedre tider. Den stigende velstand spillede også en rolle; folk ønskede

ikke at sætte deres borgerlige tilværelse, som de havde kæmpet hårdt for på grund af tidligere nationalsocialisters diskrimination, på spil igen. Først skulle der vokse en ny generation op, som var klar til at overtage fanen og bære den ind i fremtiden.

I 1968 grundlagde Wolf Dieter Eckart, der var uddannet ingeniør, Bund Deutscher Nationalsozialisten (BDNS). Det var en fræk husarhandling med mod og ikke uden taktisk dygtighed. Vores kammerat Eckart har opnået en unik historisk fortjeneste:

Med sin åbne bekendelse til nationalsocialismen afsluttede han en lang nat og gav stødet til den spektakulære tilbagevenden af en idé, som man troede var død, til vor tids politiske scene. Den nyligt tændte flamme er ikke blevet slukket siden!

Det forberedende arbejde til denne nye stiftelse begyndte allerede i 1967. Gennem en annonce i det reaktionære National-Zeitung, som dog læses af mange nationalsocialister, søgte Eckart ligesindede til en Anti-Comintern Liga, som BDNS senere udsprang fra. Men lige så stor Wolf Dieter Eckarts fortjeneste er for genfødslen af en tysk frihedsbevægelse, lige så meget fejlede han som politiker. Uden at BDNS fik mulighed for at udvikle sig væsentligt uden for Hamborg, blev den forbudt kun få uger efter sin officielle grundlæggelse.

Men flammen var allerede uslukkelig. Unge mennesker, revolutionære, opdagede, at man ikke behøver at være på venstrefløj for at kunne kæmpe mod et råddent system. Mens unge nationalsocialister i 1969 havde støttet et succesrigt nationalkonservativt parti, NPD, med en enorm indsats, lød det anderledes i 1970/71:

"Brandt mod muren!" og *"Magt til folkeforræderne - national frihedskamp"*, krævede mange tusinde mennesker i Würzburg og Kassel.

Aktion WIDERSTAND tog sin begyndelse med elementær kraft. Først hundreder, så tusinder samledes under faner med det store W. Aktion WIDERSTAND var en enorm samlingsbevægelse af alle nationale kræfter - fra moderate reaktionære til overbeviste nationalsocialister - forenet i kampen mod Brandt-regeringens kriminelle traktater med øst, hvormed kravet på en fjerdedel af det tyske rige blev givet væk. Aktion W blev dog båret frem af unge revolutionære, som for første gang troede, at de så nationens opvågnen foran sig, da de om aftenen marcherede gennem større tyske byer med fakler og sang versene til melodien af en gammel nationalsocialistisk kampsang:

**Modstand er kodeordet,
MODSTAND er vores pligt.
Riv zonevæggen ned,
Vælt Brandt-regeringen!**

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
1934-1945 1945-1948 1948-1949

Der Kampf geht weiter !

Seit lang Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Inhaltsstoffe von Massenmord, Verbrechen, Vorfällen und Verbrechen haben nicht nur gemacht, das Karte der großen Idee unsere hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu entwickeln.
Alle Nationalsozialisten sind wieder ehrenvolle Vorkämpfer und Kampfgesellen dieses Kampfes um die Erhaltung unserer weißen Völker.
Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Größe des hochgeliebten Volkstums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.
Der unvermeidliche Gegner ist aber dabei, das Volkstum - gegen alle weißen Völker (-) zu bekämpfen. Seine Mittel sind Erziehung, Überwachung und Kampferziehung.
Ob "Segel" oder "Hägel", ob im Wahlkampf oder im Straßkampf, ob im Propagandakampf bewacht oder auf einem Schiffsdeck unter der Jule Nationalsozialisten ist seine Pflicht!
Hail Hitler!
Gottfried Lank

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS Nyhedsbrev
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (137)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Forreste rapport
Interview med Molly
Tredje del

NSK: Dine aktuelle projekter er tydeligt filosofiske og kunstrettede.

Beskriv venligst din holdning til sådanne emners betydning for politik.

Molly: Jeg forsøger stadig at opdatere fotografieret, men jeg har mest koncentreret mig om Adolf Hitler og menneskeligheden - her (www.mourningtheancient.com/truth.htm). Jeg er nysgerrig på 21 sider nu, og jeg har så meget mere til lave. At studere Anden Verdenskrig er et absolut minefelt af information. Man søger oplysninger om én ting og finder to andre ting, som man skal undersøge. Det føles lidt som om man er arkæolog og graver dem begravede fortid frem. En fortid, som de helst ikke vil have, at den kommer frem i lyset. Vi kan takke internettet igen for den store strøm af

 the NEW ORDER
Number 176 (2021) Founded 1973 April 26, 2021 (126)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware entrepreneurs and racial kinemen fight side by side for the preservation.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and re-education.
Whether "Segel" or "Hägel", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gottfried Lank

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
Hundredvis af bøger på mange sprog
Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

					
---	---	---	---	---	---

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

 NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to
find out how
YOU can help!

